

Tùy Bút
Chủ đề: đời hoa tiêu
Tác giả: Nguyễn N Thành

PHÙ CÁT TRONG TÔI

Về nước vào khoảng tháng 10 năm 1971 sau khi tốt nghiệp Hoa Tiêu Trực Thăng khóa 71-15 tại trường bay Fort Hunter, tiểu bang Georgia (USA). Cho đến đầu năm 1972 tôi và một vài người bạn cùng khóa đến Phù Cát, giữa lúc phi trường và những vùng bao quanh đang ngập tràn khói lửa.

Trình diện Phi Đoàn Trực Thăng 243 Mạnh Sư với nhiệm vụ là một hoa tiêu trực thăng, cấp bậc thiếu úy. Hầu hết các hoa tiêu cơ bản của Phi Đoàn đều đang rất bận rộn với các phi vụ yểm trợ cho các đơn vị bạn, phần nhiều là Sư Đoàn 22 Bộ Binh và các đơn vị Địa Phương Quân của tỉnh Bình Định (Quy Nhơn) trong các cuộc hành quân lớn nhỏ khắp Vùng 2 Chiến thuật. Mặc dù đã được huấn luyện xong ở trường bay nhưng tất cả các phi công mới ra trường đều phải được bay huấn luyện bổ túc, nhất là để học hỏi kinh nghiệm thực tế trên chiến trường. Nhưng có lẽ vì mọi người đang bận rộn không có ai rảnh để bay huấn luyện cho bọn tôi và có lẽ vì là phi công vừa mới ra trường và còn quá non trẻ, nên chúng tôi đã bị bỏ quên đi suốt vài ba tháng đợi chờ.

Cứ mỗi sáng lên trình diện Phi Đoàn, nhìn bản phi vụ không thấy tên mình, tôi và người bạn thân cùng khóa là Thiếu úy Trần Thanh Tòng lại phải đi lang thang, hết đánh cờ tướng, lại chơi bóng bàn, bi-da. Căn cứ trường Phù Cát lúc bấy giờ là Trung tá Nguyễn Hồng Tuyên, ông ta có mời được võ sư Lê Sáng trưởng môn võ Vovinam từ Sài Gòn ra phi trường Phù Cát mở võ đường đầu tiên tại đây để huấn luyện cho các quân nhân Không Quân; cho những ai mến chuộng võ thuật và võ đạo. Vốn vì là 1 người ham thích

võ thuật từ lúc nhỏ, và cũng là để trám lấp những ngày giờ rảnh rỗi nên tôi đã trở thành môn sinh Vovinam từ đó, với tâm huyết là “rèn luyện bàn tay thép và trái tim từ ái”.

Rồi sau đó tôi cũng được bay huấn luyện, và được bổ xung ra 1 phi đội trực thăng tải thương, mà đến đầu năm 1973 phi đội này trở thành 1 phi đội biệt lập có tên là Phi Đội 259A Nhân Ái. Phi đội Trưởng là Đại úy Nguyễn Hữu Nghè (cấp bậc hiện tại). Phi đội có khoảng 15 hoa tiêu, 20 y tá phi hành và 20 cơ khí viên phi hành. Chúng tôi sánh vai cùng với Phi Đoàn 243 Mãnh Sư bay ngang dọc khắp nơi trên vùng trời Phù Cát. Nhiệm vụ của chúng tôi là “bằng mọi giá đêm cũng như ngày di tản càng nhanh càng tốt tất cả các thương binh, tử sĩ khắp các chiến trường, từ trong rừng sâu, núi cao hay ngoài biển cả về nơi an toàn để chữa trị hoặc mai táng nếu là tử sĩ”. Tam Quan, Đê Đức, Bông Sơn, Phù Cũ, Phù Mỹ, An Sơn, Mật khu An Lão, Vĩnh Thạnh... là những địa danh rải rác khắp Vùng 2 Chiến thuật không nơi nào không có các bóng dáng của những cánh chim mong manh, nhỏ bé của Phi Đoàn 243 và phi đội biệt lập 259A.

*Không gian rộng tình yêu anh trải rộng,
Cho khắp sơn hà rợp bóng cờ bay.*

Có đôi lúc chúng tôi hùng dũng bay đi từ phi trường thành từng đoàn cùng sự hỗ trợ của A37 phản lực cơ thuộc Phi Đội 532. Rồi cũng có những lúc chúng tôi âm thầm lặng lẽ bay trong đêm tối lẻ loi để tranh dành thời gian từng giây từng phút với thần chết, mang về quân y viện kịp thời cứu cấp cho các thương binh của các đơn vị bạn, trên những gành đá cheo leo, trong rừng sâu âm u, trong những đồn bót đang bị bao vây hay những đơn vị đang nằm sâu tận trong vùng đất địch. Cộng sản lúc nào cũng rình mò đâu đó sẵn sàng đón chúng tôi bằng những tràng AK, B40, phòng không 12.7ly, 12.8ly hay hỏa tiễn SA7... Đã vào bãi đáp rồi là phải cất cánh thật nhanh, nếu chậm chạp cộng quân sẽ gởi tặng cho vài ba trái pháo là “giác mộng đường mây” sẽ chấm dứt ngay. Mây mù bao phủ, gió núi chập chùng, đêm đen lạnh lẽo, đạn khói bay mịt mù, đó là những điều mà chúng tôi đã phải đối diện từng ngày.

Một “Mùa Xuân 68” kinh hoàng, rồi đến “Mùa Hè Đỏ Lửa 72” đỏ nát, một số nhóm từ ngũ quen thuộc tự nó đã nói lên đầy đủ sự đau thương tang tóc, sự tàn phá mãnh liệt một quê hương đau khổ. Việt Nam ơi, quê hương ơi, nước mắt và máu của chúng con và của dân tộc đã trải dài trên khắp 4 Vùng Chiến thuật.

Vào những ngày tháng đỏ lửa đó quân và dân tỉnh Bình Định thất thủ, hầu hết các quận về phía bắc từ Tam Quan đổ về Bông Sơn, Phù Cũ, Phù Mỹ. Phi trường Phù Cát bị pháo kích từng ngày. Trên tần số UHF lúc nào tôi cũng nghe “Thiên Phong” lên tiếng, Thiên Phong là biệt hiệu của Căn Cứ Trưởng Nguyễn Hồng Tuyên để gọi trên tần số nội bộ mỗi khi ông bay trên vùng trời Phù Cát. Tôi và mấy người bạn nói lén với nhau rằng: “Không biết Thiên Phong có ngủ gật trên tàu hay không nhỉ?”

Có lần đã hết một ngày bay căng thẳng thần kinh, chúng tôi vừa về đến phi trường Phù Cát, vào đến “Short final” để đáp nghỉ ngơi và sẽ được thay thế bằng toán khác lên vùng tiếp tục bay vào ban đêm. Chưa kịp chạm đất chúng tôi bị Thiên Phong gọi lên vùng trở lại, lý do là có yêu cầu khẩn cấp của đơn vị bạn. Thế là lại phải tòn ten bay đi tiếp. Tức mình cái Ông Thiên Phong này ghê.

Để giành lại từng tấc đất, từng nhánh sông, từng khe núi, bìa rừng... Máu và nước mắt lại đổ ra thêm nữa. Có những nơi ban ngày bộ binh VNCH đã vào chiếm, đêm về bị áp lực quá nặng của quân thù lại phải rút đi. Chờ đến sáng hôm sau có yểm trợ của Không Quân, đơn vị Bộ Binh mới có thể vào chiếm trở lại và rồi lại phải rút lui về ban đêm.

Mùa hè đỏ lửa đã qua, quân và dân tỉnh Bình định đã chiếm lại hoàn toàn các vùng đất đã mất vào tay địch, tình hình tạm êm một thời gian ngắn, rồi lại bùng lên dữ dội hơn. Đến năm 1973 Hiệp Định Paris ra đời, quân và dân ở đây lại phải chiến đấu từng ngày từng giờ với âm mưu giành dân chiếm đất của cộng sản, và rồi ngay sau đó Hiệp Định “Đình Chiến Paris” đã tan vỡ.

Một ngọn đồi nhỏ về phía tây nam của quận Bồng Sơn có tên là “Đồi Trái Chuối”, sở dĩ có cái tên như vậy là vì sau nhiều ngày hứng chịu bom đạn của cả hai bên, nên ngọn đồi hoàn toàn không còn một cây cỏ nào sống sót, nó nhẵn nhụi giống như hình một trái chuối. Hôm ấy như thường lệ tôi cùng với Trung úy Khiêm nhận nhiệm vụ tải thương binh tại “Đồi Trái Chuối” này.

Cất cánh từ phi trường đã chiến An Sơn, hậu cứ của Sư Đoàn 22 Bộ Binh chúng tôi bay về phía bắc dọc theo Quốc Lộ 1. Hôm nay trời trong, mây trắng từng cụm, chúng tôi có thể bay cao lên đến 3 hoặc 4 ngàn bộ (feet) để tránh hỏa lực của VC. Bay đến đỉnh đèo Phù Cũ thời tiết tốt nên chúng tôi liên lạc với đơn vị bộ binh bên dưới bằng tần số FM rất rõ. Nơi đây chúng tôi có thể nhìn thấy rõ “Đồi Trái Chuối” nằm sâu về phía tây.

Hôm đó Trung úy Khiêm ngồi ghế hoa tiêu chánh nên tôi nhường cần lái cho anh vào vùng “hot”. Là vùng đất có rất nhiều ổ phòng không 12.7ly của Cộng quân nên Trung úy Khiêm giảm thật nhanh cao độ, càng nhanh càng đỡ nguy hiểm. Từ 3 ngàn bộ rơi xuống gần đến 1500 bộ, tôi đang loay hoay chỉnh máy FM và điện đàm với đơn vị bạn bên dưới, bỗng nhiên nhìn xuyên ra phía dưới “cockpit” tôi thấy 2 đường đạn phòng không của địch bay thẳng lên, thân tàu rung chuyển mạnh rồi quay vòng. Tôi la lên “tail rotor”, Khiêm... Thật là nhanh nhẹn và tài tình, Trung úy Khiêm người bạn thân mến của tôi đã kịp thời đề mạnh cần lái bên tay trái (collective), cắt power (close the throttle), quay nhanh cần bên tay phải (cyclic) hướng con tàu ra bãi cát của bờ sông Bồng Sơn và nhẹ nhàng đáp xuống (made Auto rotation landing) một cách an toàn. Trong lúc đó tôi như một cái máy tự động bật sang tần số khẩn cấp (guard) liên lạc với chiếc trực thăng chỉ huy (C&C) trên bầu trời. Ngay khi con tàu chạm đất, không cần đợi lệnh, 2 anh bạn “Cơ Khí Phi Hành” và “Y Tá Phi Hành” nhanh nhẹn gỡ 2 khẩu đại liên M60 có sẵn trên trực thăng chia thẳng vào bìa rừng, sẵn sàng nhả đạn. Trung úy Khiêm lúc bình thường chậm chạp hiền từ như

ông cụ non, hôm nay anh nhanh nhẹn như con hổ, vừa tông cửa trực thăng nhảy ra ngoài vừa lên đạn cây M16 mắt đỏ ngầu, mặt đánh lại nhìn đăm đăm về phía trước. 2 chiếc trực thăng võ trang (Gun Ship) của Mãnh Sư 243 kịp thời bay vào vùng và đã yểm trợ chúng tôi một cách hữu hiệu trên bầu trời, nên bọn VC không dám tràn đến gần chúng tôi. Một Mãnh Sư khác đáp ngay xuống bốc chúng tôi lên. “Không Quân thà chết không bỏ anh em, không bỏ bạn bè”. Thế là chúng tôi an toàn chào tạm biệt bọn VC. Có lẽ ở bên dưới bọn chúng đang núp ló đâu đó nhìn theo chúng tôi một cách tức tối.

Phi trường Phù Cát, thị xã Quy Nhơn tỉnh Bình Định cùng với những địa danh quen thuộc mà có lẽ nó đã và đang ngự trị trong tôi suốt cả cuộc đời này, vì nơi đó đã thấm từng giọt mồ hôi, nước mắt và máu của rất nhiều bạn bè thân yêu của tôi.

“Ha!ha!Ha! Tàu đứt đuôi rồi!” đó là tiếng nói và tiếng cười cuối cùng của bạn tôi, Trung úy Tâm trên tần số khẩn cấp, ngay khi anh bị đạn phòng không của VC bắn trúng tại đèo Phù Cũ nằm về phía bắc Phi trường Phù Cát. Cho đến giờ này đôi khi trong giấc mơ tôi còn nghe rõ giọng cười đau nhói như mũi tên đâm thấu vào tim. Trung úy Ấu người bạn cùng phi đội với tôi bị mảnh đạn pháo 122ly xuyên qua cổ ngã ra chết ngay bên cạnh tôi, máu và thịt của anh còn vương vãi lên người tôi. Và còn nhiều người nữa như là Trung tá Thân một cánh chim đầu đàn kính yêu của Phi Đoàn 243 Mãnh Sư đã vĩnh viễn bay vào không gian để lại trong tôi bao niềm đau và nỗi nhớ.

Chinh chiến năm xưa

*Trên vùng trời khói lửa
Chúng tôi bay trên trời cao ngạo nghễ
Cùng quê hương sông núi vẹn câu thề!
Nhưng rồi chinh chiến tàn,
Quê hương đổ nát, người người chia ly
Kẻ ở lại người ra đi
“Mãnh Sư”, “Nhân Ái” còn gì cho nhau?
Quê Hương, chiến hữu, giọt máu đào.
Kẻ còn người mất, nghĩ đau đớn lòng...*

Vào những ngày cuối cùng của tháng Tư đen năm 1975. Chúng tôi lại phải ngậm ngùi từ giã Phù Cát thân yêu và để lại máu xương của bạn bè nằm rải rác đâu đó, trên những con đường mòn, trên những đồi cao, hay trong rừng sâu âm u. Không Quân là vậy đó “ra đi không ai tìm xác rơi”.

Bên kia bờ đại dương, Tổng thống Mỹ tuyên bố “Lịch sử đã sang trang”. Vâng người Mỹ đã mở một trang lịch sử thật là ngoạn mục, với hàng triệu quân, dân cán chính VNCH, phải băng rừng vượt suối. Họ đi về đâu vậy? Chạy giặc cộng sản đấy. Thân người ngã gục, xác người trôi sông, xương trắng ngoài đồng.

*Chinh chiến tàn,
Quê hương đổ nát, tuổi trẻ làm than.
Mộng đường mây đã hết.
Thời gian thời gian,
Thôi hết rồi, lịch sử đã sang trang.*

Quê hương ơi, đồng bào ơi, xin hãy tha thứ cho chúng con, những người trẻ có đầy nhiệt huyết nhưng đành bó tay, không làm gì được để cứu giúp cho đồng bào và tổ quốc thân yêu.

NGUYỄN N. THÀNH
Phi Đội 259A Nhân Ái

---

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, June 30, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*